

da postigne upravo suprotno – da bude unutar problema, da bude u centru razbijanja postojećih tradicionalnih shvatanja, stiče se utisak da je u svojoj kritici on ipak „odskočio“ iznad povesne struje mišljenja i posmatrao čitavu problematiku suviše „izvan“ postojećeg, ako ne čak i „iznad“ postojećeg, kao „visine s kojih čak i tragedija prestaje da izgleda tragično“, kojih je najveći protivnik. Pokušaj da se filozofija suoči sa izvornom, povesnom stvarnošću nije moguć bez izvornog suočavanja sa ranijim filozofijama, koje su neraskidivo utkane u tu povesnu stvarnost, koliko god snažno pokušavale da je ospore. Činjenica da je Niče gotovo profetski izneo mnoga od mogućih prigovora vlastitom mišljenju i sintetisao ih sa sopstvenim stavovima, nikako ne znači da su ti prigovori izgubili na snazi.